

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/50/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8611206915
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8611206915.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcov: 1. X. S., bytom Q. XX, 2. H.. P. S., bytom V. XX, obaja zastúpení: JUDr. Jozef Tarabčák, advokát, so sídlom Hlavná 13, Prešov, IČO: 35 514 477, proti žalovanému: SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, š.p., Radničné námestie 8, Banská Štiavnica, IČO: 36 022 047, o náhradu škody s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov (do 31.05.2023 OS Svidník) zo dňa 24.11.2017, č. k. SK-5C/113/2011-170, jednohlasne takto

rozhodol:

Mení rozsudok a žalobu zamietá.

Nepriznáva stranám náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým medzitýmnym rozsudkom súd prvej inštancie určil, že nárok žalobcov na náhradu škody je dôvodný.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že zo strany žalobcov bola podaná žaloba na tom skutkovom základe, že pri povodniach v roku 2010 došlo k pretrhnutiu ochrannej hrádze a zaplaveniu obchodných priestorov žalobcov, pričom žalovaný si bol vedomý toho, že existujúca hrádza je nedostatočná a nevydrží nápor väčšieho prívalu vody. Už v marci 2009 bola pripravená projektová dokumentácia na úpravu ľavobrežnej hrádze, pretože eróznou činnosťou bude voda spôsobovať ďalšie šírenie erózie a navyiac v tomto priestore sú v koryte spadnuté dva topole. Uviedli, že v roku 2009 bolo uznesením vlády z 26.8.2009 uložené ministromi životného prostredia zabezpečiť protipovodňovú ochranu a vláda na to vyčlenila aj prostriedky, z čoho vyplývalo, že žalovaný si podľa § 48 ods. 3 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách, uložené povinnosti neplnil. V dôsledku toho vznikla žalobcom škoda, pretože došlo k pretrhnutiu hrádze a zaplaveniu obchodného areálu žalobcov. Žalobcovia predložili technické správy k projektovej dokumentácii, ako aj uznesenie vlády potvrdzujúce potrebu vykonania opravy hrádze. Tvrdený skutkový stav bol potvrdený výpoveďami žalobcov a svedka Ing. U. S. na pojednávaní v septembri 2017. Z dokladov predložených k žalobe je teda nesporné, že žalovaný mal vedomosť o tom, že existujúca hrádza je nedostatočná, pretože podľa sprievodnej správy hlavným cieľom a účelom stavby je riešiť protipovodňovú ochranu územia. Projektová dokumentácia bola spracovaná už v marci 2009. Žalovaný nevenoval pozornosť údržbe toku a samotných brehov a hrádze, pretože podľa súhrnnej technickej správy B.1 je konštatované, že v určenom kilometri je konkávnny ľavý svah toku Tople silne erózne vymytý a sú predpoklady, že eróznou činnosťou vody bude spôsobovať ďalšie šírenie. Napriek tomu žalovaný, aj keď vedel o týchto problémoch, neurobil opatrenia spočívajúce v realizácii stavby ešte v roku 2009, resp. 2010 do týchto povodní, ale stavbu realizoval až v roku 2011, pričom podľa uznesenia vlády SR mal na to vyčlenené prostriedky už v roku 2009.

3. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že 3.6.2010 došlo k pretrhnutiu ochrannej hrádze a zaplaveniu areálu bývalých Kožiarskych závodov vo vlastníctve žalobcov v F.. Došlo k podmočeniu hrádze, jej následnému preliatiu a pretrhnutiu v mieste za futbalovým ihriskom, došlo teda k vzniku škodovej udalosti v dôsledku zaplavenia obchodného areálu bývalých Kožiarskych závodov vo vlastníctve žalobcov. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v predchádzajúcom štádiu konania odvolací súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že nebolo vykonané dokazovanie na existenciu mimoriadnych udalostí, neboli doložené žiadne záznamy o hydrologickej situácii a nebolo vykonané dokazovanie, či došlo k pretrhnutiu pôvodnej ochrannej hrádze alebo k pretrhnutiu navýšenej hrádze. Súd prvej inštancie zdôraznil, že nemá vyhľadávaciu povinnosť, ale je oprávnený vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhnú strany sporu podľa § 150 a § 153 CSP. Zdôraznil, že podľa dovolacieho súdu je kľúčovou odpoveď na otázku, čo je skutočná príčina vzniku škody. Či išlo v tejto súvislosti o porušenie či už preventívnej povinnosti podľa § 415 OZ alebo inej zákonnej povinnosti, vyplývajúcej zodpovednostnému subjektu z právneho predpisu, keď vtedy bude potrebné posudzovať zodpovednosť podľa § 420 OZ. Uviedol, že objektívna zodpovednosť podľa § 420a ods. 1 OZ je daná prevádzkovou činnosťou a správa toku nie je takouto činnosťou. Uviedol, že škoda môže vzniknúť ako dôsledok „vis maior“, ktorá vylučuje zodpovednosť podľa § 420 a ak táto udalosť nemala pôvod v prevádzkovej činnosti, je liberačným dôvodom. Ďalším ustanovením vylučujúcim zodpovednosť je aj § 49 ods. 5 Zákona o vodách ako lex specialis. Podľa dovolacieho súdu bol § 49 ods. 5 ako liberačný dôvod v predchádzajúcom štádiu konania nesprávne aplikovaný a môže prichádzať do úvahy len vtedy, ak súd dospeje k záveru, že škoda bola spôsobená prevádzkovou činnosťou. Podľa dovolacieho súdu, ak chce súd založiť svoje rozhodnutie na tom skutkovom a právnom základe, že došlo k mimoriadnej udalosti, musí takýto záver vyplývať zo skutkových zistení a korešpondovať s právnym vymedzením pojmu podľa § 3 ods. 2 zákona č. 42/1994 Z.z.. Povinnosť preukázať vznik mimoriadnej udalosti však má povinná strana v konaní a nie súd. Podľa dovolacieho súdu je žalovaný nositeľom povinností podľa § 48 ods. 3 Zákona o vodách a má zabezpečovať existujúcu protipovodňovú ochranu v takom režime, aby bola funkčná a spôsobilá zabrániť vzniku povodní, avšak nie akýchkoľvek, ale len takých, na ktorých rozsah bola projektovaná.

4. Kľúčovou podľa súdu prvej inštancie bola odpoveď na otázku, či žalovaný porušil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú z § 48 ods. 3 Zákona o vodách, či existujú liberačné dôvody, ktoré by znamenali, že zodpovednosť žalovaného nie je daná, ktorá strana má dôkaznú povinnosť na preukázanie porušenia povinnosti, resp. ich nesplnenie a ktorá strana má dôkaznú povinnosť na existenciu liberačných dôvodov. V predmetnej veci také dôkazy, ktoré by súd prvej inštancie mohol aj sám vykonať neexistujú. To znamená, že dôkazy preukazujúce liberáciu žalovaného alebo ktoré by vylučovali jeho zodpovednosť, mal žalovaný sám navrhnúť a preukázať ich. Žalovaný neoznámil žiadne dôkazy, ani nepreukazoval existenciu liberačných dôvodov. Tvrdil, že medzi stranami neexistuje žiaden právny vzťah, že nie je vlastníkom hrádze a správa vodných tokov ako verejnoprospešná činnosť nie je povinnosťou žalovaného a že hrádza bola dimenzovaná na povodňové prietoky v čase výstavby a vzhľadom na zmenu hydrologických pomerov vyplynula potreba realizácie protipovodňových opatrení. Na tieto tvrdenia však neuviedol žiadne dôkazy. Zdôrazňoval len to, že dva topole nemohli zapríčiniť žiadne pretrhnutie hrádze. V podstate tým uznal, že topole boli v koryte rieky. Žalovaný podľa súdu prvej inštancie nepredložil dôkazy vylučujúce jeho zodpovednosť a ktoré by zároveň preukazovali, že plnil svoje povinnosti tak, ako mu vyplývali z § 48 ods. 3 Zákona o vodách, že v koryte rieky neboli napadané stromy, že existujú liberačné dôvody, pre ktoré by nemal niesť zodpovednosť za škodu. Naopak v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca a svedok Ing. U. S. potvrdili svoje vyjadrenia o príčine pretrhnutia hrádze a vzniku škody, ktorými bolo, že žalovaný si neplnil svoje povinnosti, koryto toku neudržiaval, v koryte boli dlhodobo stromy, a že bol upozorňovaný na túto situáciu, napriek tomu však nápravu neurobil.

5. Súd prvej inštancie teda ustálil, že žalovaný ako správca vodného toku si neplnil svoje povinnosti podľa § 48 ods. 3, 4 Zákona o vodách udržiavať koryto v stave, ktorý zabezpečuje ich prirodzenú a projektovú prietoknosť a hĺbku, udržiavať alebo odstraňovať brehové porasty tak, aby sa nestali prekážkou odtoku, udržiavať a čistiť koryto, čo je nevyhnutné na zabezpečenie plynulého odtoku, zabezpečovať potrebnú úpravu vodných tokov, pretože stav aký bol v roku 2009 a zrejme aj pred spracovaním projektovej dokumentácie pretrval aj v roku 2010, keďže v koryte boli stále stromy a svah hrádze bol erodovaný. Žalovaný ani netvrdil, že urobil nejaké opatrenia od roku 2009 na jeho nápravu. Práve tento stav bol podľa súdu prvej inštancie hlavnou príčinou toho, že došlo k vybreženiu vody z dôvodu pretrhnutia hrádze. Príčinou pretrhnutia boli stromy v toku rieky, ktoré bránili plynulému prietoku a usmernením prietoku na hrádu, došlo k jej pretrhnutiu. Ak by stromy neboli v koryte, prietok a odtok by bol plynulý

a nedošlo by k pretrhnutiu hrádze. To, či príčinou pretrhnutia boli iné okolnosti, resp. či by k pretrhnutiu hrádze došlo aj v prípade, ak by si žalovaný plnil svoje povinnosti, mal preukázať žalovaný. Žalovaný voči príčinám, ktoré spôsobili vznik škody v podstate ani nenamietal, preto je potrebné toto v zmysle § 151 CSP považovať za nesporné. Žalovaný nepreukazoval ani liberačné dôvody, ktoré by mohli spôsobiť zánik jeho zodpovednosti. Zodpovednosť žalovaného je teda daná podľa § 420 OZ za nesplnenie povinností podľa § 48 ods. 3, 4 Zákona o vodách, ale aj za nesplnenie prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto rozhodol o základe nároku žalobcov medzitimným rozsudkom podľa § 212 ods. 2 CSP s tým, že o výške náhrady škody rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba bola zamietnutá, uplatnil si náhradu trov konania, alternatívne navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozsudok pokladá žalovaný v celom rozsahu za nesprávny a nespravodlivý, a to nielen vzhľadom na to, že tento súd až extrémne nedostatočne zisťoval a zistil skutkový stav a ešte nesprávnejšie používal ustanovenia právnych predpisov, ale aj vzhľadom na to, že došlo k vadám podľa § 365 ods. 1 písm. b), c) CSP. Vytýkal nedôsledný procesný postup súdu prvej inštancie, keďže z rozhodnutia nie je zrejmé, či jeho výrok sa vzťahuje aj k nároku žalobcov, ktorý bol uplatnený žalobou zo 14.6.2012 na Okresnom súde Svidník, ktorou sa začalo súdne konanie vo veci 7C/153/2012, najmä ak uznesením v spomínanom konaní bolo rozhodnuté, že konania vo veci 7C/153/2012 a 5C/113/2011 sa spájajú na spoločné konanie. Zo spisu ani nevyplýva, že by za podanie tejto žaloby boli žalobcovia vyzývaní na zaplatenie súdneho poplatku, čo svojim spôsobom s prihliadnutím na ďalšie zjavné pochybenia súdu v neprospech žalovaného sa môže javiť ako zjavne nerovnaké zaobchádzanie s účastníkmi konania. Má za to, že samotný priebeh pojednávania je nesprávny aj z dôvodu jeho rozporu s § 182 CSP. Zmätačnosť v priebehu pojednávania a dokazovania samotného je zrejماً aj z odôvodnenia rozsudku ods. 4, v ktorom aj keď sa konštatuje vykonanie dokazovania listinami, takéto dokazovanie pred súdom prvej inštancie v prítomnosti strán neprebehlo. K údajnému nepopretiu skutkových tvrdení žalobcov žalovaný uvádza, že tieto ako protistrana výslovne popreli pri každom podaní i prednese, poukazovali na fakt, že údajná škoda nebola a nemohla byť spôsobená údajnou činnosťou žalovaného, či dvoma stromami, ale skutočnosťou všeobecne známou, ktorou bola mimoriadna udalosť, ktorú netreba osobitne dokazovať. Pochybením súdu pri vedení pojednávania bolo okrem iného nevykonanie takých úkonov, z ktorých by bolo zrejmé čo je sporné a čo medzi stranami sporné nie je tak, ako to určuje § 181 ods. 2 CSP. Okrem toho, ak súd vychádzal z dokladov k žalobe, resp. vykonal dokazovanie listinami o priebehu povodní, tak musel dospieť k zisteniam, že tak podľa správy Mesta F., ako aj Obvodného úradu životného prostredia v W., stále pracovisko W., bola pred vznikom údajnej škody žalobcov vyhlásená na danom území mimoriadna situácia, ktorú zapríčinila žalovaným tvrdená mimoriadna udalosť a evakuácia obyvateľov. Zo správy obvodného úradu tiež vyplynulo, že došlo k preliatiu predmetnej hrádze a pretrhnutiu navýšenia hrádze z 1.600 vriec, pričom pri tejto mimoriadnej udalosti mal byť zaliaty aj majetok žalobcov. Krajský úrad životného prostredia v V. vyhlásil pritom mimoriadnu situáciu počas povodňovej aktivity v územnom obvode Prešovského kraja od 11:00 hod. dňa 4.6.2010, čo nemožno nepovažovať za skutočnosť všeobecne známu. Žalovaný zdôraznil, že popieral skutkové tvrdenia žalobcov a žalobcovia nenavrhl žiadne ďalšie dokazovanie formou odborného znaleckého posudku k údajne iným príčinám zaliatia ich majetku, nemožno teda skonštatovať unesenie procesných bremien žalobcami tak, ako sa to javí súdu prvej inštancie, zvlášť nie jednoduchými, neodbornými a nedôveryhodnými výpoveďami jedného svedka (brata a manžela žalobcov zároveň), či samotných žalobcov. Žalovaný vytkol súdu prvej inštancie nesprávne použitie § 48 ods. 3 Zákona o vodách, pretože podľa jeho názoru s prejednávanou vecou nemá žiaden súvis. Zo strany súdu tiež dochádza k nesprávnemu stotožňovaniu, či zamieňaniu si jednotlivých čiastkových činností správy vodného toku s povinnosťami uloženými zákonmi, a to aj napriek tomu, že toto stotožňovanie bolo zo strany žalovaného aj v súdnom konaní viackrát vytknuté žalobcom ako účelové a svojvoľné s prihliadnutím na článok 13 Ústavy SR. Súd prvej inštancie ani neuvádza, o ktorú z konkrétnych činností z § 48 ods. 4 Zákona o vodách by sa malo jednáť pri údajnej zodpovednosti žalovaného. Medzitimný rozsudok tak žalovaný považuje za nesprávny, súd sa nevysporiadal so žiadnym argumentom žalovaného, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Na základe týchto dôvodov žalovaný navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

7. Žalobcovia navrhli rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny a uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania. Uviedli, že z odvolania žalovaného nie je zrejmé, akým nesprávnym procesným

postupom bolo žalovanému znemožnené uskutočňovať jeho procesné práva, ani to, o aké jeho práva by malo ísť. Ak odvolateľ konštatuje, že konania sp.zn. 5C/113/2011 a 7C/153/2012 boli spojené na spoločné konanie, vedené pod sp.zn. 5C/153/2011, keď v tomto konaní po spojení vecí bol vydaný medzitýmny rozsudok o základe nároku, jeho výrok sa nesporne vzťahuje na celé spojené konanie. To, či žalobcovia boli vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku, nemá podľa ich názoru vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci. Podľa žalobcov súd prvej inštancie postupoval na pojednávaní 27.9.2017 v súlade s § 182 CSP. Uvádzajú, že vznik mimoriadnej udalosti nie je všeobecne známou skutočnosťou, ale túto musí preukázať žalovaný, pretože je liberačným dôvodom, ktorý vylučuje jeho zodpovednosť. Súd nemôže nahrádzať svojou aktivitou nečinnosť strán a môže vykonať iba také dôkazy, ktoré strany nenavrhnú. Žalovaný nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie vzniku mimoriadnej udalosti. Mal povinnosť dokazovať, že k vyhláseniu došlo zákonným spôsobom v súlade s príslušnými zákonnými predpismi, ktoré vyhlásenie mimoriadnej udalosti upravujú. Žalovaný však ani netvrdil, kedy a ktorý orgán akým rozhodnutím ho vyhlásil, ani nepredložil rozhodnutia či nenavrhol dôkazy, ktorými by toto preukázal. Konštatovanie v správe nie je podľa žalobcov dôkazom o takomto rozhodnutí.

8. Žalobcovia ďalej akcentovali ust. § 48 ods. 3 Zákona o vodách v tom čase v platnom znení, ktorý ukladal žalovanému konkrétne povinnosti pri údržbe vodného toku a jeho úprave, ktoré žalovaný neplnil a ktoré boli príčinou vzniku škody. Plnenie týchto povinností žalovaný v priebehu konania ani netvrdil a žiaden dôkaz nepredložil. Netvrdí to ani v odvolaní, iba namieta, že škoda nemohla byť spôsobená dvoma stromami. Nie je tiež pravdou, že súd prvej inštancie neuvádza, o ktoré konkrétne činnosti či povinnosti žalovaného sa v tomto prípade malo jednať.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 379, § 380, § 381 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal na nariadenom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) a po zopakovaní dokazovania podľa § 384 ods. 1 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je opodstatnené.

10. V danom prípade si žalobcovia v 1. a 2. rade uplatňujú vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu škody, a to v celkovej výške 1.769.479,20 eur s prísl. a zároveň je zrejmé, že tieto nároky uplatnené v dvoch konaniach vedených na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 5C/113/2011 a sp.zn. 7C/153/2012 boli uznesením Okresného súdu Svidník zo dňa 23.7.2012 č.k. 7C/153/2012-29 spojené na spoločné konanie a ďalej prejednávané v konaní vedenom pod sp.zn. 5C/113/2011, v priebehu ktorého prvoinštančný súd vydal preskúmané rozhodnutie.

11. Toto uznesenie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.8.2012.

12. O odvolaní žalovaného proti napadnutému rozsudku rozhodol odvolací súd rozsudkom zo 17.07.2019 č.k. 2Co 36/2018-197, ktorým zmenil rozsudok súdu 1. inštancie a žalobu zamietol a náhradu trov konania stranám nepriznal.

13. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia v 1. a 2. rade dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením z 29.06.2022 č.k. 3Cdo 250/2019-222, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 17.07.2019 sp. zn. 2Co 36/2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Žaloba žalobcov je uplatnená na tom skutkovom základe, že pri povodniach v mesiaci jún 2010 došlo k pretrhnutiu ochrannej hrádze toku rieky Topľa a k zaplaveniu ich obchodných priestorov s tým, že žalovaný si bol vedomý, že existujúca hrádza nie je dostatočná a nevydrží nápor väčšieho prívahu vody. Podľa žalobcov tým žalovaný nesplnil svoje povinnosti, ktoré preňho plynuli z ust. § 48 ods. 3 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách.

15. Nebolo sporné, že v 1. a 2. rade sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, a to pozemkov a budov, ktoré tvorili areál bývalých Kožiarskych závodov v F., každý z nich v podiele 1 s tým, že ide o nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX kat. úz. F..

16. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

17. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

18. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

19. Podľa § 48 ods. 3 písm. b), c), d), e), f), n) zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách v znení platnom k 4.6.2010, správa vodných tokov zahŕňa tieto činnosti:

- udržiavať korytá v stave, ktorý zabezpečuje ich prirodzenú alebo projektovanú prietočnosť a hĺbku vody,
- udržiavať alebo odstraňovať brehové porasty vo vodných tokoch, na pobrežných pozemkoch tak, aby sa nestali prekážkou odtoku vody pri povodniach a podľa možnosti zachovali prírodné podmienky,
- spevňovať brehy vodných tokov, zabezpečovať ich neupravené úseky brehovými porastmi,
- udržiavať a čistiť koryto a odstraňovať naplaveniny, ľadové a iné prekážky a dočasné ostrovy z vodného toku, čo je nevyhnutné na zabezpečenie nehateného odtoku alebo prietoku,
- zabezpečovať potrebnú úpravu vodných tokov,
- zabezpečovať ochranu pred povodňami podľa osobitného predpisu a odvádzanie alebo prečerpávanie vnútorných vôd.

20. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcov, ako to vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie vychádzal predovšetkým z predložených listinných dôkazov, ktorými sú výpis z obchodného registra žalovaného (č.l. 5), uznesenie Vlády SR č. 580 z 26.8.2009 (č.l. 8-10), správa Mesta F. (č.l. 11), projektová dokumentácia pre stavebné povolenie F. - úprava ľavobrežnej hrádze E.1, technická správa z marca 2009 (č.l. 12-13), sprievodná správa k tejto projektovej dokumentácii (č.l. 14-15), B-1 súhrnná technická správa k projektovej dokumentácii (č.l. 16-17), správa Mesta F. z 29.2.2012 (č.l. 50), správa Obvodného úradu životné prostredie W., pracovisko W. (č.l. 51), správa Q. F. o priebehu povodní, ich následkoch a vykonaných opatreniach (č.l. 52), správa Obvodného úradu životného prostredia v W., pracovisko W. (č.l. 54-56). Dokazovanie týmito listinnými dôkazmi zopakoval aj odvolací súd na pojednávaní dňa 16.4.2024 postupom podľa § 384 ods. 1 CSP. Odvolací súd zároveň zopakoval dokazovanie oboznámením obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 17.2.2012, v rámci ktorého boli vyjadrené stanoviská žalobcov, ako aj strany žalovanej, oboznámená bola zápisnica o pojednávaní zo dňa 4.4.2012 (č.l. 57), zápisnica o pojednávaní z 29.3.2017 (č.l. 141-143) a napokon zápisnica o pojednávaní pred súdom prvej inštancie z 27.9.2017 (č.l. 158-160) s tým, že k spôsobu zopakovania vykonaného dokazovania v štádiu odvolacieho konania strany sporu, resp. ich zástupcovia, nemali žiadne námietky.

21. Obsah už uvádzanej projektovej dokumentácie z marca 2009 potvrdzuje, že úsek toku rieky Topľa v rkm 60 až rkm 61 doposiaľ nebol upravovaný, v minulom storočí bola pre ochranu intravilánu vybudovaná ľavobrežná zemná hrádza, vplyvom klimatických zmien, zmien v nedostatočnej akumulácii nad intravilánom, taktiež antropologickým pričinením sa počas privalových dažďov v súčasnosti prejavujú časté povodne, zvýšené prietoky počas privalových dažďov majú za následok vybrežovanie vôd z koryta Tople a v danom území tok ohrozuje pri povodňových prietokoch existujúcu zástavbu a technickú infraštruktúru s príľahlými pozemkami.

22. Hlavným cieľom a účelom stavby tak bolo riešiť protipovodňovú ochranu zastavaného územia intravilánu mesta a tým zabezpečiť ochranu a zamedziť škody na štátnom ako aj súkromnom majetku občanov Mesta F.. V projektovej dokumentácii určenej pre stavebné povolenie sa ďalej konštatovalo, že ochrana bude realizovaná pobrežným betónovým múrikom, ktorý sa vybuduje na návodnom svahu existujúcej hrádze a jeho konštrukčné rozmery sú minimalizované a podložené statickým výpočtom. Bolo zdôraznené, že efekt úpravy pred povodňami nespočíva v okamžitom a nepretržitom získavaní nových hodnôt, ale v zabránení škodám, ktorých príčinou bývajú nepriaznivé hydrologické situácie, ktoré sa vyskytujú čoraz častejšie, pričom trvajú veľmi krátko. Stavba svojím charakterom tak bude zlepšovať životné prostredie predovšetkým z titulu ochrany intravilánu mesta pred veľkými vodami, je nevýrobného charakteru, a teda nebude produkovať žiaden odpad ani exhaláty. Z hľadiska stavebno-technického boli navrhnuté bežné stavebné materiály a výrobky - lomový kameň a betónové konštrukcie z vodostavebného betónu. Začiatok prác sa predpokladal v septembri 2009 s dobou výstavby 12 mesiacov.

23. Vláda SR uznesením č. 580 z 26.8.2009 v tejto súvislosti uložila ministrovi životného prostredia zabezpečiť vybudovanie protipovodňovej ochrany Mesta F. na rieke Topľa v celkovej sume 280.000,- eur, a to v termíne do 31.12.2013 a zároveň zabezpečiť koordináciu prípravy na vybudovanie protipovodňovej ochrany v okresoch O., W. a W. v celkovej sume 500.000,- eur do 31.12.2010.

24. Tieto listinné dôkazy nepotvrdzujú záver, že žalovaný pri správe vodného toku rieky Topľa porušil povinnosti plynúce z ust. § 48 ods. 3 v tom čase platného zákona o vodách a že by z tohto dôvodu mal zodpovedať za vzniknutú škodu v dôsledku zaplavenia areálu bývalých Kožiarskych závodov v F., aktuálne v spoluvlastníctve žalobcov pri povodniach, ktoré sa vyskytli začiatkom mesiaca jún 2010, kedy došlo k podmočeniu navýšenej hrádze, jej preliatiu a pretrhnutiu.

25. Právna náuka a prax pri určovaní povinnosti hradiť škodu podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka uvádzajú predpoklady vzniku tejto povinnosti (zodpovednosti). Tradične sa vyžaduje, aby boli naplnené nasledovné predpoklady, ktorými sú protiprávny úkon (právny delikt), škoda, príčinná súvislosť medzi právnym deliktom a škodou a zavinenie iné než nebanalnosť. Ak ide o prípad osobitnej zodpovednosti (§ 420a Občianskeho zákonníka) poškodený preukazuje namiesto právneho deliktu škodnú udalosť. Na podklade koncepcie tzv. jednotného ponímania občianskoprávnej zodpovednosti sa nerozlišuje, či išlo o porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej z právneho predpisu alebo porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy. Porušenie právnej povinnosti v oboch prípadoch je postavené na rovnakú úroveň. Jediným rozdielom je, že porušenie právnej povinnosti plynúcej z právneho predpisu môže založiť zodpovednosť škodcu voči komukoľvek, zatiaľ čo pri porušení právnej povinnosti zo zmluvy oprávneným môže byť len spolukontrahent.

26. Právna povinnosť môže byť tak stanovená

a) priamo zákonom alebo iným predpisom objektívneho práva alebo

b) vyplýva zo zmluvného vzťahu alebo

c) spočíva v nezachovaní určitého všeobecného štandardu správania (porušenie generálnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ).

27. Rozpor s objektívnym právom nastane, ak sa poruší akákoľvek právna norma a nerozhoduje, či bola porušená norma občianskeho, trestného, správneho alebo iného práva. Pri skúmaní protiprávnosti sa prihliada na účel, ktorý sa právnou normou sleduje.

28. Ustanovenie § 415 OZ sa vykladá tak, že protiprávnosť podľa tohto ustanovenia prichádza do úvahy len tam, kde výslovne neexistuje právna norma dopadajúca na správanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje. Treba dodať, že porušenie preventívnej povinnosti má za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ len vtedy, ak sú súčasne splnené ďalšie zákonom stanovené podmienky, teda existencia škody, príčinná súvislosť medzi škodou a porušením preventívnej povinnosti a zavinenie škodcu (rozhodnutie NS ČR sp.zn. 25Cdo/127/2007). Aj porušenie právnej povinnosti si tak vyžaduje dôkaz o konaní, ktorým bolo porušené právo. Pokiaľ nie je splnený základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, pretože nie je preukázaný skutok, ktorý je príčinou vzniku škody a ktorého sa žalovaný dopustil, nie je nárok na náhradu škody daný (rozsudok NS ČR sp.zn. 25Cdo/3234/2006).

29. Ďalším z predpokladov vzniku povinnosti na náhradu škody je výskyt škody. Dôkazné bremeno ohľadom vzniku škody a jej rozsahu znáša poškodený.

30. Ako už bolo spomínané podľa ust. § 420 ods. 1 OZ, škodca zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Z tejto vyplýva, že poškodený musí v spore okrem protiprávnosti a vzniku škody preukázať, že je medzi nimi vzťah príčinnej súvislosti. Podľa právnej náuky určitá udalosť je adekvátnou príčinou len vtedy, ak kumulatívne napĺňa dva predpoklady - (1) musí ísť o nutnú podmienku daného následku a zároveň (2) musí zvyšovať objektívnu pravdepodobnosť výskytu následku. Pre adekvátnosť príčiny je tak dôležitá pravdepodobnosť následku. Spravidla sa na vzniku škody podieľa viacero príčin. Pre tieto prípady súdna prax stanovila, že príčinnú súvislosť, ako vzťah príčiny a následku, je potrebné v prípade pôsobenia viacerých príčin a z nich vyplývajúcich následkov chápať ako reťazenie príčin a následkov nielen v postupnosti vecnej, ale i v postupnosti časovej (Najvyšší súd ČR sp.zn. 32Cdo/192/2007). Ak viac skutočností spolu pôsobilo pri vzniku škody, je podstatné určiť, či pôvodná skutočnosť je tou skutočnosťou, bez ktorej by nedošlo ku škodlivému následku alebo či k tejto skutočnosti

pristúpila nová skutočnosť, ktorá bez ohľadu na pôvodné skutočnosti samostatne pôsobila ako príčina škody.

31. Ďalším predpokladom vzniku povinnosti nahradiť škodu je zavinenie, ktoré sa u konajúcej osoby prezumuje, táto prezumpcia zavinenia sa vzťahuje iba na zavinenie nedbanlivostné; stačí ak sú dané skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že ide o nedbanlivosť nevedomú.

32. V predchádzajúcom štádiu konania konštatoval dovolací súd (uznesenie NS SR zo dňa 24.2.2016 č.k. 5Cdo/32/2014-111), že ochranná hrádza je umelo vytvorená stena, násyp alebo val, zvyčajne vyplnený zeminou alebo kameňmi, vybudovaná okolo relatívne rovního, nízko ležiaceho územia a slúži na ochranu pred povodňami. Účelom ochrannej hrádze je zabezpečiť ochranu pred vyliatím vody na príľahlé územia, pričom na plnenie tohto účelu nie je potrebné pôsobenie žiadnych iných technologických postupov, prírodných síl, či fyzikálnych vplyvov. Sama o sebe ochranná hrádza nenesie v sebe riziko vzniku škôd, nie je nebezpečná, ale práve naopak, jej podstata spočíva v ochrannej funkcii. Ochranná hrádza nemá povahu a charakter prevádzky. Údržba a starostlivosť správcu vodného toku o ochrannú hrádzu je súčasťou zákonných povinností správcu vodného toku, ktoré vykonáva vo verejnom záujme a za účelom ochrany osôb a majetku pre prípad nepriaznivého vývoja na vodnom toku. Táto činnosť správcu vodného toku nemá povahu ani vlastnosti prevádzkovej činnosti.

33. Povinnosťou žalovaného bolo zabezpečovať existujúcu protipovodňovú ochranu v takom režime, aby bola funkčná a spôsobilá zabrániť vzniku povodní, avšak nie akýchkoľvek, ale len takých, na ktorých rozsah bola projektovaná. Správca vodného toku teda zodpovedá len za existujúci „status quo“, je ale jeho povinnosťou pravidelné vyhodnocovanie stavu vodných koryt a oznamovanie závažných nedostatkov, ktoré zistí.

34. Hlavným cieľom vodnej stavby - úpravy ľavobrežnej hrádze podľa predloženej projektovej dokumentácie, bolo riešiť protipovodňovú ochranu zastavaného územia intravilánu mesta a tým zabezpečiť ochranu a zamedzenie škôd na štátnom aj súkromnom majetku občanov Mesta F. (č.l. 14). Vláda SR preto uložila ministrovi životného prostredia (nie žalovanému) zabezpečiť najprv koordináciu prípravy na vybudovanie protipovodňovej ochrany v danej lokalite a následne vybudovať protipovodňovú ochranu Mesta F., to všetko v iných časových termínoch, než sú tie, kedy došlo k vzniku škody.

35. Je zrejmé, že žalovaný v priebehu celého konania popieral skutkové tvrdenia žalobcov a už vôbec nebolo možné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie v zmysle tom, že z výpovedí žalobcov a svedka S. bolo zistené, že príčinou pretrhnutia hrádze sa stali neodstránené stromy (dva kusy topoľov) v koryte rieky, ktoré bránili plynulému prietoku vody. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak je medzi preukázaným protiprávnym konaním a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Táto otázka je riešená vždy v konkrétnych súvislostiach, pričom rozhodujúca je iba vecná súvislosť príčiny a následku (do pozornosti rozsudku NS SR sp.zn. 3Cdo/130/2010).

36. Tento názor žalobcov prezentovaný v konaní nebol z ich strany podporený žiadnym odborným vyjadrením, či odborným posudkom potvrdzujúcim práve túto príčinu pretrhnutia hrádze (bez zohľadnenia napr. vtedajších hydrologických pomerov) a súd prvej inštancie si ho bez ďalšieho nesprávne osvojil.

37. Z uvedeného je potrebné potom vyvodit', že v konaní nebolo preukázané konkrétne protiprávne konanie zo strany žalovaného, v príčinnej súvislosti ktorého malo dôjsť k spôsobeniu tvrdenej škody na nehnuteľnom majetku, ktorého spoluvlastníkmi sú žalobcovia v 1. a 2. rade.

38. Podľa pokynov dovolacieho súdu vyjadrených v uznesení z 29.6.2022 č.k. 3Cdo/250/2019-222 odvolací súd na pojednávaní konanom dňa 16.4.2024 postupom podľa § 382 CSP umožnil zástupcom strán vyjadriť sa k možnému použitiu § 49 ods. 5 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách v znení platnom k 4.6.2010 v spojení s § 3 ods. 1, 2 zákona č. 42/1994 Z.z. v znení platnom k 4.6.2010 a § 11 ods. 1 a 6 zákona č. 7/2010 Z.z. o ochrane pred povodňami opäť v znení platnom k 4.6.2010.

39. Podľa § 49 ods. 5 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách v znení platnom k 4.6.2010 správca vodného toku nezodpovedá za škody spôsobené mimoriadnou udalosťou a škody vzniknuté užívaním vodných tokov.

40. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení platnom k 4.6.2010, na účely tohto zákona sa mimoriadnou situáciou rozumie obdobie ohrozenia alebo obdobie pôsobenia následkov mimoriadnej udalosti na život, zdravie alebo majetok, ktorá je vyhlásená podľa tohto zákona; počas nej sa vykonávajú opatrenia na záchranu života, zdravia alebo majetku, na znižovanie rizík ohrozenia alebo činnosti nevyhnutné na zamedzenie šírenia a pôsobenia následkov mimoriadnej udalosti.

41. Na účely tohto zákona sa mimoriadnou udalosťou rozumie živelná pohroma, havária, katastrofa alebo teroristický útok, pričom

a) živelná pohroma je mimoriadna udalosť, pri ktorej dôjde k nežiadúcemu uvoľneniu kumulovaných energií alebo hmôt v dôsledku nepriaznivého pôsobenia prírodných síl, pri ktorej môžu pôsobiť nebezpečné látky alebo pôsobia ničivé faktory, ktoré majú negatívny vplyv na život, zdravie alebo na majetok

b) havária je mimoriadna udalosť, ktorá spôsobí odchýlku od ustáleného prevádzkového stavu, v dôsledku čoho dôjde k úniku nebezpečných látok alebo k pôsobeniu iných ničivých faktorov, ktoré majú vplyv na život, zdravie alebo na majetok

c) katastrofa je mimoriadna udalosť, pri ktorej dôjde k narastaniu ničivých faktorov a ich následnej kumulácii v dôsledku živelnej pohromy a havárie.

42. Podľa § 11 ods. 1, 6 zákona č. 7/2010 Z.z. o ochrane pred povodňami v znení platnom k 4.6.2010, stupne povodňovej aktivity charakterizujú mieru nebezpečenstva povodne, ktorá je vyjadrená určitými vodnými stavmi alebo prietokmi vo vodných tokoch a na vodných stavbách. V povodňových plánoch sú stanovené tri stupne povodňovej aktivity, pričom III. stupeň povodňovej aktivity charakterizuje najväčšie ohrozenie povodňou.

43. Ak v dôsledku vzniku povodne hrozí nebezpečenstvo ohrozenia ľudského zdravia, zaplavenia územia a vzniku povodňových škôd, obec alebo orgán ochrany pred povodňami môže vyhlásiť ihneď III. stupeň povodňovej aktivity.

44. Najvyšší súd SR v už spomínanom uznesení z 24.02.2016 č.k. 5Cdo/32/2014-111 poukázal aj na to, že škoda napokon môže nastať aj ako dôsledok neodvrátiteľnej udalosti, kvalifikovanej náhody „vis maior“, ktorá vylučuje všeobecnú zodpovednosť za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka a v prípade, že táto udalosť nemala pôvod v prevádzkovej činnosti, je liberačným dôvodom aj pokiaľ ide o zodpovednosť osobitnú. Ustanovenie § 49 ods. 2 Zákona o vodách ako lex specialis navyše zbavuje správcu vodného toku zodpovednosti za škodu, ktorá nastala ako dôsledok mimoriadnej udalosti alebo užívania vodného toku. Je tomu tak najmä preto, že vodné toky sú prírodné živly, ktoré nikdy nebudú podliehať absolútnej ľudskej kontrole, nie je vždy v ľudských silách ich pôsobenie predvídať a zabrániť pôsobeniu ničivej sily prírody. Z tohto dôvodu nemožno ani založiť absolútnu zodpovednosť či už štátu alebo správcu vodného toku za škody vymykajúce sa rámcu ich objektívnych, faktických možností.

45. Zdôraznil, že rozhodnutie na tom skutkovom a právnom základe, že došlo k mimoriadnej udalosti, musí vyplývať zo skutkových zistení a korešpondovať s právnym vymedzením tohto pojmu podľa § 3 ods. 2 zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva.

46. Vychádzajúc z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný od začiatku tohto konania popieral porušenie jemu určených povinností v súvislosti so správou vodného toku rieky Topľa a navyše v tejto súvislosti poukazoval aj na to, že jeho zodpovednosť nemôže byť aj s odkazom na spomínané ustanovenie § 49 ods. 5 zákona č. 364/2004 Z.z. (č.l. 30).

47. Vo vzťahu k tejto námietke odvolací súd zdôrazňuje, že kompetencia vo vzťahu k vyhláseniu a odvolaniu mimoriadnej situácie ako následku pôsobeniu mimoriadnej udalosti bola zákonom č. 42/1994 Z.z. v znení platnom k 4.6.2010 zverená obvodnému úradu v sídle kraja (§ 13 ods. 2 citovaného zákona), obvodnému úradu v jeho územnom obvode (§ 14 ods. 5 citovaného zákona) ako aj príslušnej obci (§

15 ods. 1 písm. j) citovaného zákona), ktorej štatutárnym orgánom je starosta (§ 13 zákona č. 369/1990 Z.z.), resp. primátor (§ 24 zákona č. 369/1990 Z.z.).

48. Obsah správy Mesta F. o priebehu povodní, ich následkoch a vykonaných opatreniach za obdobie od 17.5.2010 do 23.8.2010 (č.l. 52) potvrdzuje, že dňa 17.5.2010 bol primátorom mesta vyhlásený III. stupeň povodňovej aktivity v Meste F. z dôvodu stúpania rieky Topľa a Radomka a k jeho odvolaniu došlo 18.5.2010 o 18:00 hod.

49. K ďalšej povodni došlo dňa 2.6.2010, kedy bol primátorom mesta F. o 05:00 hod. vyhlásený III. stupeň povodňovej aktivity - najväčšie ohrozenie povodňou (§ 11 a nasledujúce zákona č. 7/2010 Z.z. o ochrane pred povodňami). Dôvodom podľa správy bolo opätovné stúpanie vody na rieke Topľa a Radomka. Keďže zrážky neustávali, čo viedlo k ďalšiemu zosuvu svahu v areáli základnej školy, ktorý začal ohrozovať aj rodinné domy na ulici S. K. v F., primátorom mesta bol vydaný príkaz na vyhlásenie mimoriadnej situácie dňa 3.6.2010 o 22:00 hod. Dňa 4.6.2010 bol primátorom Mesta F. vydaný príkaz č. 2 - vyhlásenie mimoriadnej situácie a evakuácia občanov ako aj pracovníkov vo firmách okolo rieky Topľa a evakuovaní boli aj obyvatelia domov z ulice Prešovskej. Okolo 18:00 hod. došlo k preliatiu a pretrhnutiu navýšenej hrádze na rieke Topľa, v dôsledku čoho došlo k záplave aj bývalých priestorov Kožiarskych závodov v F. (nehnutelný majetok v spoluvlastníctve žalobcov v 1. a 2. rade). Tieto závery korešpondujú aj s obsahom správy Obvodného úradu životného prostredia W., pracovisko W. (č.l. 54).

50. Odvolací súd na základe takto predložených listinných dôkazov nemal žiadne pochybnosti o tom, že v Meste F. v spomínanom období v súvislosti s povodňovou aktivitou rieky Topľa skutočne došlo k vyhláseniu mimoriadnej situácie tak, ako to predpokladá § 3 a nasledujúce zákona č. 42/1994 Z.z. v znení platnom k 4.6.2010.

51. Ako už odvolací súd vyššie uvádzal, žalovaný môže zodpovedať za stav ochrannej hrádze v dimenziách jej pôvodného projektu, úprava ktorej predovšetkým vplyvom klimatických zmien bola plánovaná a následne aj zrealizovaná v zmysle úloh uložených vtedajšiemu ministrovi životného prostredia v časovom úseku po júni 2010. Preto ako ďalší dôvod pre neopodstatnenosť žiadaných nárokov zo strany žalobcov odvolací súd poukazuje na to, že preukázané okolnosti mimoriadnej udalosti, ktorá nastala v dňoch 2.-4.6.2010 a mala za následok vyhlásenie mimoriadnej situácie v dôsledku III. stupňa povodňovej aktivity na rieke Topľa, vylučujú zodpovednosť žalovaného podľa § 49 ods. 5 Zákona o vodách.

52. Za tejto situácie potom, čo odvolací súd zopakoval vykonané dokazovanie podľa § 384 ods. 1 CSP a následnom postupe podľa § 382 CSP, poukazujúc na vyššie uvádzané dôvody rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol.

53. O trovách celého konania strán sporu vrátane trov dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 a nasledujúce CSP. Žalobcovia v 1. a 2. rade vzhľadom na celkový výsledok konania o veci samej nemajú právo na náhradu trov a žalovaný ako úspešná strana sporu náhradu trov konania nežiadal priznať.

54. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).